

че въ всички семейни обичаи и обреди мъжът е който ги ръководи; отъ всички домашни работи, той си е присвоилъ най-важнитѣ, въ които се проявява воля, сила и упоренъ трудъ. Само леката сравнителна домашна работа и раждането и отгледване на децата, е останала неупоряема областъ на жената.

Макаръ жената и да е по-слаба физически отъ мъжа, макаръ дългитѣ ѝ коси да служатъ за сравнение на късия ѝ умъ, но изобщо, споредъ народнитѣ понятия, жената е по-хитра, по-лукава отъ мъжа. Има работи, които сж изключително достойние на мъжа, въ които жената се намиса по изключение, безъ това да накърнява достоинството ѝ, като орането, сѣянето, косенето и пр. Но има и такива, които сж изключително женски, въ които мъжътъ и по изключение дори не се залавя, за да не накърни мъжкото си достолепие. Така напримеръ, нито единъ нѣма да си позволи да преде, или да тѣче домашно, не само отъ отвръщение къмъ подобенъ трудъ, но и отъ страхъ да не стане гавра на хората. Така че разликата между мъжа и жената не е само въ физическия имъ строежъ, нито въ облеклото имъ, а е въ цѣлото имъ социално положение, което дава основа да се казва, че мъжътъ и жената сж наполовинъ хора, а съединени, правятъ едно цѣло. И това е смисъла на тѣхното съжителство, а дѣцата, които се раждатъ по Божиеб лаговоление, служатъ като допълнение къмъ семейния имъ животъ, за продължаването на човѣшкия родъ. Но и въ тѣхъ превъзходството на мъжкото дете надъ женското се чувствува, тъй като раждането на мъжка рожба се посреща съ по-голѣма радостъ, отъ колкото раждането на женска, и майка, която е родила момче, е по-щастлива и чувствува единъ видъ гордостъ отъ това.

К Ж Щ А

Известна е обичѣта на българина къмъ бащиното му огнище, къмъ кжщата му въ прекъ и преносенъ смисълъ. Първата грижа на всѣки българинъ е, щомъ спечели нѣкоя пара, да си купи или построи кжща, иначе той се счита за бездомникъ, който нѣма никакво уважение между хората. Кжщата е семейното свѣтилище на човѣка, дето той прекарва живота си въ радости и